

פתח עיניהם, ושם פרדו שפהותם העפיק הזהר שעומד לשאלת ברא אלה. מי היא? "מי", הזהר שנקרא מקרה השמים למעלה, שהכל עומד בראשותן. ועל שהוא עומד לשאלת זה הוא בדרך נסתר ולא גלו נקרא "מי", שהרי למעלה אין שם אלאה. וקצת השמים הזהר נקראו "מי".

ויש אחר למטה שנקרא "מה". מה בין זה לזה? אלא הראשון הנזכר שנקרא "מי" עומד לשאלת. כיון ששוויל אדם ומפשפש להסתכל ולדעת מדרגה לדרגה עד סוף כל הדרגות, כיון שגיע לשם - "מה". מה ידעך? מה הסתכלת? מה פשפשת? הרי הכל נסתר בבראותנה.

ועל הסוד הזה כתוב (aicah b) מה עידך מה ארמה לך. בשוחרב בית המקדש, יצא קול ואמר, מה עידך (נ"א ומה) מה ארמה לך, באו מה אשיך בכל יום ויום, (תני) העדי תמי מיוםין קדמאין דכתיב, (דברים ל) העדי בכם היום את השמים ואת הארץ. ומה עידך לך, באוטו גון ממש עטרתי אומך בעטרות קדשות, עשתי לך שלטון על העולם, שפחוות כליה"ת" הזאת" העיר" שיאמרו" (aicah b) הזאת קדמאנין דכתיב, (aicah b) ירושלים הבנינה בעיר שחברה לך.

(aicah b) מה אשוה לך - כמו שעת יושבת בה, בה הוא כביבול למעלה. כמו שלא נכנסים בה עכשו העם הקדוש בסרים קדושים, בה נשבעתי לך שאיני נכנס למעלה עד שיבנו בה אוכלוסך למטה. וזהו נחמתה, הויל שהדרגה הן אשוה לך בכל. ועכשו שאת פאן, גדול פים שברה. ואם אמר שאין לך חיים ורפואה - מ"י ירפא לך.

ברא אלה. ומאן איה. מ"י. ההוא דאקרי מקצתה השמים לעילא. אבל דקימא לשאלת ואיה בארח סתים ולא אתגלייא, אקרי מ"י, דהא לעילא לית פמן שאלת. והאי קצה השמים אקרי מ"י.

ואית אחרא למטא וAKERI מ"ה. מה בין האילאי, אלא קדמאה סתימה דאקרי מ"י קימא לשאלת, כיון דשאל בר נש ומפשפש לאסתבלא ולמנדע מדרגא לדרגא עד סוף כל דרגין, כיון דמיטי פמן, מ"ה. מה ידעך, מה אסתפלתא, מה בשפשתא, לא סתים קדמיה.

יעל רזא דנא כתיב, (aicah b) מה עידך מה אידעה לך. בד אתחריב כי מקדשא נפק קלא ואמר מה עידך (נ"א ומה ארמה לך, בה הוא מה עידך) בכל יומא ויומא, (הא) אסחדית בה מיוםין קדמאין דכתיב, (דברים ל) העדי בכם היום את השמים ואת הארץ. ומה עידך בה הוא גונא ממש עטרית לך בעטרין קדישין עבדית לך שלטנו על עלמא דכתיב, (aicah b) הזאת" העיר" שיאמר" קלילת" יפי" וגוי קרינה לך (תהלים קיב) ירושלים הבנינה בעיר שחברה לך.

מה אשוה לך. (aicah b) בגונא דאנט יתבה, הבי הוא כביבול לעילא. בגונא דלא עליון השטה בה עמא קדישא בסדרין קדישין, הבי אומינא לך דלא איעול אנא לעילא עד דיעלון בה אקלוסך למתא. ודא איה נחמה דילך הויל דרגא דא אשוה לך בכלא. והשטה דאנט הכא גدول פים שברה. וαι תימא דלית לך קיימת ואסותא, מ"י ירפא בכל. ועכשו שאת פאן, גדול פים שברה. ואם אמר שאין לך חיים ורפואה - מ"י ירפא לך.

ודאי שאומה הדרגה הנסתה
העליזונה שחלק עומד בה, תרפא
לה ותקים אותו.

מ"י - קצת השמים למעלה, מ"ה
- ועוד קצת השמים למטה קצת
השמים למטה. וזה בראש יעקב, שהוא
مبرיח מן הקצת אל הקצת.
הקצת הראשון שהוא מ"י, אל
ההקצת האחרון שהוא מ"ה, משום
שעומד במאצע. ועל זה מי ברא
אליה.

אמר רבי שמואן, אלעזר (בנ), פ"ק
דבריך ותגלה הסתור של הסוד
העליזן שאין בני אדם יודעים. שתק
רבי אלעזר. בכה רבי שמואן ועמד
על גע (נ"א טהה) אחד.

אמר רבי שמואן, אלעזר, מה זה
אליה? אם תאמר כוכבים
ומזלות - הרי הם פמייד נראים שם,
ובמ"ה גבראו כמו שנאמר (זהלים לו)
בדבר היה שמים נעשה. אם על
דברים נסתורים, שלא יכתב אלה,
שהרי הוא גלוי! אלא זה הסוד
לא התגלה רק ביום אחד שמייתי
על חוף הים, ובא אליו והוא אמר לי,
רבי, ידעתי מה זה "מי ברא
אליה"? אמרתי לו, אלו השמים
וכבאותם, המעשה של הקדוש
ברוך הוא שיש לאדם להסתכל
ביהם ולברך אותו, שכתוב (שם) כי
אראה שמייך מעשה אצבעתייך
וגו', ה' ארגנו מה אדריך שמייך בכל
הארץ.

אמר לך, רבי, דבר נסתר היה
לפניך הקדוש ברוך הוא וגלה
בישיבה העליזנה, וזה הוא.
בשעה שנסתור כל הנסתורים בצה
להתגלות, עשה בראש נקודה
אחד, וזה עלהה להיות מחייב.
צייר בה את כל הציריים, חקק בה
כל החוקים.

וחקק בתוך המאור הקדוש

כך, ודאי והוא דרגא סתימה עלה דכל
קיימת ביה ירפא לך ויוקים לך.

מ"י קצת השמים לעילא, מ"ה ועוד קצת
השמים למטה (קצת השמים לתא). ודא יritten
יעקב דאיו מביריח מן הקצת אל הקצת, מן
ההקצת קדמאת דאיו מ"י, אל הקצת
בתראה דאיו מ"ה, בגין דקאים
באמתינו. ועל דא מי ברא אלה.

אמר רבי שמואן, אלעזר בני פסוק מלך
ויתגלי סתימה דרזא עלה דבני
עלמא לא ידעין. שתיק רבי אלעזר. בכה
רבי שמואן וקאים רגעה (נ"א שעטה) חדא.

אמר רבי שמואן, אלעזר מי אלה. אי
תימא בכbia ומץלי, הא אתה תמן פמן
תדר. ובמ"ה אתהrai או כמה דעת אמר,
(זהלים לו) בדבר יי' שמים נעשה. אי על מלין
סתימיין לא לכתוב אלה דהא איתגלי
אייה. אלא רזא דא לא איתגלי בר יומא חד
דתוינא על כיף ימא, ואתא אליו ולא אמר לי
רבי, ידעתי מה הוא, מי ברא אלה. אמין
לייה אלין שמיא וחייבן עובדא דקידשא
בריך הוא דאית ליה לבר נש לסתכל בא
ולברכא ליה דכפיב, (זהלים ח) כי אראה שמייך
מעשה (דף בע"א) אצבעתייך וגוי, כי אדונינו

מה אדריך שמייך בכל הארץ.

אמר לי רבי מלחה סתימה זהה קמי קדשא
בריך הוא, וגלי במתיבתא עלה ודא
הוא. בשעתא דסתימה דכל סתימיין בעא
לאיתגלי, עבד ברישא נקוד"ה חדא, ודא
סליק למחיי מתחשה. צייר בה כל ציירין.
חיק בה כל גליפין.
ואגלוּפּ גו בזינא קדיישא סתימה גליפוּ